

1

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Nic není dražšího člověku než přítel v nouzi.“

Plautus

Úvodní slovo

Využívám této možnosti, abych tlumočil poděkování otce biskupa Vojtěcha za pomoc obětem záplav:

Drazí bratři a sestry,

děkuji vám všem, kteří jste podle svých možností přispěli i svou aktivní účastí ke zmírnění následků velké vody. Děkuji všem farníkům za jejich štědrost. Částky,

kteří jsou hlášené z prvních děkanství, svědčí o velké solidaritě a touze pomoci. Zvláště děkuji těm, kteří odjeli do postižených oblastí pomáhat.

Vzpomínám v modlitbě, prosím o totéž a všem žehnám.

Váš bratr + Vojtěch

Informace

Aktuální dění ve farnosti

- **Nová telefonní čísla farního úřadu** na Lidické 6 jsou tato: **545 572 215** a **545 578 687**.
- **Informace o farnosti** je možno získat na internetových stránkách farnosti s adresou <http://www.volny.cz/sv.tomas-brno>
- **Příprava na křest pro dospělé** bude zahájena počátkem října 2002 na faře. Zájemci se mohou až do konce září hlásit buď na faře Lidická 6 či v sakristii.
- **Příprava na svátost biřmování** bude zahájena v úterý 1. října 2002 v 18.30 na Lidické č. 24. Zájemci se do té doby mohou hlásit rovněž tak na faře či v sakristii.
- **Příprava dětí na 1. sv. přijímání** bude zahájena přibližně se začátkem doby postní a bude probíhat vždy ve středu odpoledne na faře. Bližší informace budou zveřejněny začátkem nového občanského roku.
- **SPOCHAB Brno (sdružení pro pomoc bezdomovcům)** hledá další dobrovolné spolupracovníky pro tuto charitativní činnost. Náplní činnosti je průzkum míst výskytu bezdomovců a event. poskytnutí nezbytné pomoci ve spolupráci s Armádou spásy, Charitou atd. Porady sdružení se konají vždy první středu v měsíci v 19 hodin v přízemí fary na Lidické 6. Zde je také možno získat další informace.

• **V sobotu 5. října 2002 v 9 hodin** bude v našem kostele slavena mše k **135. výročí založení gymnázia na tř. Kapitána Jaroše**. Hlavním celebrantem bude litoměřický biskup Mons. Josef Koukl.

• **Ve čtvrtek 10. října 2002 v odpoledních hodinách navštíví náš kostel Jeho Výsost Henri**, velkovévoda lucemburský, s manželkou a dalším doprovodem. Přitom odhalí nově upravený náhrobek markraběte Jošta Lucemburského, na němž se v současnosti pracuje. Protože se podle předběžných informací pracovníků Kanceláře prezidenta republiky jedná o státní návštěvu, budou uplatněna nutná bezpečnostní opatření a kostel v tu dobu nebude přístupný veřejnosti. Prosíme o pochopení event. dalších organizačních opatření.

• **12. října 2002 se opět uskuteční DIS-COSHOW** setkání mládeže Brna a okolí. Začátek je v 16.30 v kostele v Králově Poli. Setkání bude zahájeno přinesením Kříže světových setkání (jedná se o kříž, který věnoval mladým papež Jan Pavel II. při prvním světovém setkání mládeže v Compostelle – pozn. red.). Od 19 hodin program pokračuje v KD Rubín, Markovského nám. 3. Předpokládané ukončení v 1.30 hodin. Informace naleznete na plakátech nebo na tel. 723/807030 (F. Mikulec).

Na tuto tradiční a mezi mladými populární akci Vás zve přípravný team ze skupiny Elpis a rádio Proglas coby mediální partner celého večera.

• Pokud byste chtěli **nabídnout podnájem** a očekávali jistou záruku spolehlivosti event. podnájemníka, obraťte se o informace na farní úřad.

• **V neděli 20. října 2002 je tzv. Misijní neděle.** Sbírka toho dne bude odeslána na pomoc misiím.

• **Ministrantský den – v sobotu 21. září** v době od 10.00 asi do 17.00 se uskuteční diecézní setkání ministrantů. Letos budeme hostit ministranty z Jihlavy a Telče. Program tohoto setkání, které se bude odehrávat v prostorách Petrína na Veverí 15, bude následující:

- seznámení se s ministranty z pozvaných farností
- test znalostí
- sportovní hry
- mše svatá v katedrále Sv. Petra a Pavla

Ministranti, jste všichni srdečně zváni!

• **Ministrantská schůzka – v neděli 29. září** se uskuteční v kapli kostela v 10.00 ministrantská schůzka. Proběhne zde:

- vyhodnocení bodování za minulý rok
- konečné sestavení služeb na všední dny

Zváni jsou také vaši rodiče! Na hojnou účast se těší

vedení konventní rady

• **Duchovní obnova** – Mladým mužům i dívkám od 17 let, kteří usilují intenzivněji hledat, poznat a přijmout své křesťanské, životní i osobní povolání, je určena *Duchovní obnova o povolání*, která se bude

konat v **karmelitánském klášteře v Kostelním Vydrří ve dnech 25. – 28. října 2002.** Připravují a zvou vás: *P. Benedikt a P. Gorazd.*

Kontakt:

Klášteř karmelitánů

Kostelní Vydrří 58

380 01 Dačice

e-mail: kostelni.vydri@karmel.cz

tel: 0332/420 119

Celostátní setkání mládeže

Žďár 2002

Letos od 13. do 18. 8. proběhlo Celostátní setkání mládeže ve Žďáře nad Sázavou. Kdo má chuť nahlédnout pod pokličku tohoto „podniku“, pojďte.

V neděli 4. srpna dorazilo do Žďáru několik desítek lidí z přípravného týmu, mezi jinými stavbaři, režie, liturgové, tisk, centrální recepce, stravovací skupinka (bez jídla ani rána) a další. V následujících dnech roste ve Žďáře domov

pro pět tisíc lidí. Stavbaři staví pódium, centrální recepce informuje a ubytovává, tisk zapisuje, liturgové připravují každý večer společnou mši svatou a stravovači rozdávají denní přídělky. Všichni se činí.

Den za dnem přijíždějí další a další děcka, navazují se nové kontakty (zjišťujeme, že známe společné kamarády), vznikají nová přátelství a prohlubuje se společné sblížení.

A zde vidím první plus této akce – lidi zažívají živou církev, od Aše až po Zlín nás pojí jeden Kristus, Pán Ježíš.

Následující neděli, po prvním týdnu již řádně zmoženi, vycházíme na pouť na Zelenou Horu, kde vsťříc nebi svou věž pozvedá poutní kostel sv. Jana Nepomuckého. Mši svatou celebruje o. V.

Šagi Záleský, který použil v kázání postřeh z jídelny. Stravu vozí z místní kuchyně Žďas a pro rozlišení byly várnice a boxy polepeny cedulkami s označením odběratele. Várnice pro nás nesly označení „KŘEŠTANI“, což vystihuje kým především jsme.

Po mši svaté se seznamujeme s panem hrabětem Dr. Kinským, který propůjčil louku pro stavbu pódia.

Zatím svítí sluníčko. Přijíždí další skupinky, dílny, ubytovatelé, propagace, vojáci – dobrovolníci? Krok za krokem se blíží 13. srpna – den příjezdu účastníků.

Začíná pršet. Večer třináctého již neprší, ono lije, fouká prudký studený vítr a stoupá hladina Sázavy. Potápí se pódium i s loukou, již z dřívějších dob zkušeně pojmenovanou Mokřady.

Nastává mokrá varianta. Přes celý Žďár putuje dav pěti tisíců směrem k cisterciáckému klášteru, kde začíná společný program: katecheze (pan biskup Paďour), proslovy (pan starosta a pan hrabě) a na závěr adorace. Následující dny naplňují přednášky, divadelní scénky, představují se hudební skupiny a s přesnou pravidelností probíhá večerní usebrání a modlitba. Po dvou dnech již neprší. Pátek se nese ve znamení kříže a usmíření. Pro mnohé tato usmíření znamenají nalezení nových hodnot a vyjití na nové cesty.

Během setkání jsem prožila krásné okamžiky i chvíle, kdy mě zmáhalo vyčerpání, ovšem naplnilo mě přesvědčení, že děláme všichni na dobré věci. Pociťila jsem pomoc druhých a zaslechla povzbudivá slova. Jedna taková povzbudivá

věta mi utkvěla v paměti, přesněji význam, který pro mne v daný moment měla. Seděli jsme u stolu v jídelně a brblali, únava vykonala své, a v tom zazněla slova „Vzhůru srdce“. Z našich úst se vydralo automaticky, přitom však opravdově: „Máme je u Pána.“ Nyní je říkám i já vám: „VZHŮRU SRDCE“.

Monika

VŠEM, kdo chtějí pomoci

aneb budeme mít své „družební“ město

Jistě každý z vás spoluprožíval povodňové události v naší republice. Záběry televizních kamer, které nás o situaci informovaly, v nás vyvolávaly pocity strachu, beznaděje, ale i velkého soucitu a solidarity. To se ostatně projevilo i při celonárodní sbírce před 14 dny obrovským nasazením dobrovolníků, kteří pomáhali (pomáhají) s odstraňováním škod i velkým množstvím lidí přinášejících věcnou pomoc na střediska Charity nebo Červeného kříže.

Máme pocit, že nastává doba, kdy je třeba formu pomoci poněkud přizpůsobit dané situaci.

S pomocí otce Vrbackého jsme se telefonicky spojili s P. Valáškem ze Soběslavi a následně s otcem Kročilem z Veselí nad Lužnicí, který nás informoval o situaci, která nyní nastala. Voda zde zcela zničila zhruba 80 domů, rodiny jsou nuceny žít odděleně a mnohdy ve velmi špatných podmínkách. Lidem teď dochází, co se vlastně stalo, a doléhá na ně beznaděj a strach z toho, co bude dál.

Tyto všechny události a okolnosti nás přivedly na myšlenku dlouhodobější pomoci farnosti P. Kročila ve Veselí nad Lužnicí. Rádi bychom začlenili městečko Veselí nad L. do naší farnosti nejen modlitbou za postižené lidi, ale i materiální pomoci. Vždyť nikdo nikdy neví, jestli nebude někdy stát na té druhé straně a nebude zrovna on potřebovat něčí pomoc.

Tato myšlenka byla podpořena i naším panem farářem P. Vrbackým. Velice by nás potěšilo, kdyby myšlenka pomoci oslovila farníky sv. Tomáše, i když víme, že většina z Vás již nemalou měrou pomoc poskytla.

Po telefonických hovorech s P. Kročilem je zřejmé, že manuální pomoc v tuto chvíli není až tak nutná. Ta se předpokládá spíše na jaře, až se projeví důsledky zimy na domech.

Nyní bychom Vás rádi požádali o nabídky věcné pomoci. K tomu poslouží lístky na vývěsce a stolku v zadní části hlavní lodi, které – po vyplnění a udání

kontaktní na Vás – vhodíte prosím do označené krabice v boční kapli u sakristie. Jedná se o nábytek, spotřebiče, zařízení domácnosti, NE OBLEČENÍ. Vaše nabídky zašleme přímo do Veselí nad L. Po vybrání věcí, o které bude zájem, Vás kontaktujeme a pomůžeme zorganizovat odvoz.

V případě jakéhokoli dotazu týkajícího se pomoci se můžete obrátit přímo na nás (H. Grulová tel. 0724/093 312, V. Mikešková tel.0604/551 468).

Grulovi, Mikeškovi

Rozpis ministrantských služeb

Začal školní rok a s ním také řada obvyklých povinností. K nim patří, pro vás ministranty, také chodit na své služby. Zde máte proto uvedený rozpis na víkendy od 21. 9. do 24. 11. 2002. Tento rozvrh najdete také na nástěnce v ministrantské sakristii.

Stále platí také pravidla pro účast na službách (a to jak o víkendech, tak i ve všední dny). K základním zásadám patří chodit minimálně 15 min. před začátkem mše svaté (ostatní ministranti 5 min. před začátkem), a pokud někdo z vás ví, že nebude moci na svoji službu přijít (ne ale např. proto, že v televizi dávají fotbal apod.), tak se má snažit za sebe sehnat náhradu.

So	21.9.2002	Kuba 10 Filip 4	22.9.2002	Jirka 25 Štěpán 26	23.11.2002	Šimon 12 Vašek 5
17:30	28.9.2002	Šimon 28 Mates 3	29.9.2002	Lukáš 8 Prokop 6	16.11.2002	Honza 9 Kuba 19
Ne	5.10.2002	Jirka 25 Kuba 19	6.10.2002	Honza 9 Filip 4	9.11.2002	Lukáš 8 Mates 3
6:00	12.10.2002	Tex Vašek 5	13.10.2002	Šimon 12 Mates 3	10.11.2002	Šimon 28 Prokop 6
	19.10.2002	Marek 20 Štěpán 26	20.10.2002	Kuba 10 Kuba 19	17.11.2002	Jirka 25 Filip 4
	26.10.2002	Jonáš 11 Prokop 6	27.10.2002	Tex Vašek 5	24.11.2002	Jonáš 11 Mates 3
	2.11.2002	Tomáš 7 Filip 4	3.11.2002	Marek 20 Štěpán 26		Tomáš 7 Marek 20
	9.11.2002	Honza 9 Kuba 10	10.11.2002	Honza 9 Kuba 10		Šimon 12 Lukáš 8
7:45	16.11.2002	Štěpán 26 Tomáš 7	17.11.2002	Šimon 28 Lukáš 8		Šimon 28 Lukáš 8
9:00	23.11.2002	Marek 20 Jonáš 11		Šimon 12 Šimon 28		Šimon 12 Vašek 5
11:00		Honza 9 Kuba 19		Šimon 28 Mates 3		Šimon 12 Vašek 5
						Štěpán 26 Prokop 6

Ministrantská chaloupka

Letošní ministrantská chaloupka proběhla první srpnový týden v Lulči – dědince kousek od Vyškova. A jak vypadala? Co třeba takhle:

JAK TO VIDĚL ÚČASTNÍK

Myla maminko. Tak už mam za sebou Fishera, Mayskou abecedu a další hry. A vyhráli sme. Jo a taky hrajeme fotbal. Tomáš s Vřešťanem sou moc rychlí, ale dobře sejim pletu pod nohy. Koupat se chodíme do lomu. Teda byvalýho. A je tam tááákly vysoký prkno na skakaní. Kluci skákali aji po hlavě. Ja ne, snad příště. A na faře je kaplan, a ma uniformu. To u nas v Brně žadnej takvej není. No tenhle je stejně lepší. Tak ja už končím. Rano musím na rozcvičku s Vřešťanem, tak abych stíhal. Tak ahoj

JAK TO VIDĚLO VEDENÍ

Vstávat! Kdo má rozcvičku? On! On! Co já? Já ji měl včera, ted' je řada na tobě. Mě bolí hlava. A bude tě bolet i zadek, jestli okamžitě nevylezeš. Kurnik, to je materiál tohle, vylezte oba. Kuchař se ještě válí. Pro tebe to platí taky. Mlč! Tohle má být dovolená na zotavenou? Ty, já tě... . Pusť ten spacák! Necháš mě! Kurnik, já jezdil na chaloupky v době, kdy tys ještě cvrkal do plínek. Tak bych prosil trochu úcty. Však seš taky jak živá fosilie. Jauuu. „Ted' ale vážně, koukejte se urychleně

probrat a do akce. Čeká nás další perný den.“

A JAK TO VIDĚL DOMORODEC

No, to se mi snad zdá. Tak vono nestačí, že tady ta brněnská banda celý týden huláká jak na lesy. Voni tam snad začali pálit starý hadry či co. No ten dým je strašnej. A co to tam hulákaj o kuřatech? Dyt' na tom ohníčku to budou připalovat do rána. Teda to sou nápady. A co to tam zas řvou? Že to kamsi spadne? Hm, tak popáleniny. No jo, měšcký luft'áci. Za chvíli začnou zpívat. Už je to tady! Teda zní to spíš, jak kdyby párali komedianta. No pánbůh zaplat', že už jedou pryč.

No tak asi takhle nějak. A se všemi účastníky naposled. Heeeeeej! VOSAAAAA!!!

Jarek

Co se událo

z farní matriky

Zlatou svatbu oslavili:

Vladimír Vitásek
a Eliška Vitásková 29. června 2002

V létě si slíbili věrnosti:

Jaroslav Makyča a Pavlína
roz. Zezulová 1. června 2002
Miloš Urbánek a Ilona
roz. Špačková 8. června 2002

Miroslav Padyšák a Marcela
roz. Hermanová 15. června 2002
Richard Fajmon a Monika
roz. Huňarová 15. června 2002
Pavel Nečas a Hana
roz. Doležalová 22. června 2002
Marek Marvan a Jana
roz. Kostihová 22. června 2002
Miroslav Svoboda a Jana
roz. Vovková 29. června 2002
Lubomír Kaščák a Kateřina
roz. Sojková 6. července 2002
John Brendan McHugh a Soňa
roz. Kuřínová 27. července 2002
David Holý a Markéta
roz. Vašková 10. srpna 2002
Petr Babiček a Markéta
roz. Hegerová 17. srpna 2002
Radomír Petr a Jitka
roz. Čurdová 31. srpna 2002
Libor Záhorský a Ariana
roz. Hrabětová 31. srpna 2002

V létě se s námi rozloučili:

Jaroslav Batušek
Anna Hanáková
Božena Jakešová
Božena Vodičková
Věra Bébarová
Bohumila Rotreklová
Božena Ralenovská

V létě přijali křest:

Šimon Ondruš 20. června 1987
Mariana Ondrušová 8. prosince 1990
Martin Čadek 14. dubna 2002
Gabriela Laura Dušová ... 31. října 2001
Marek Tomáš Nedoma ... 10. února 2002

Eva Marie Bajerová 1. dubna 2002
Josef Jaromír Pospíchal .. 25. ledna 2002
Ondřej Holý 7. února 2002
Lukáš Horváth 7. listopadu 2001
Eva Leona Natálie
Bočková 18. srpna 2001
Anežka Kristina
Odehnalová 17. května 2002
Julie Marie Vendula
Prokešová 9. května 2002
Václav Otrískal 2. února 2002
Marie Pavlína
Nekutová 12. března 2002
Jan Vojtěch Dominik
Polanský 15. června 2002
Eliška Lipenská 8. června 2002
Jan Šimon Brabec 26. června 2002
Eliška Barbora
Nováková 25. června 2002
Eva Zora Nováková 24. února 2002
František Matěj
Podzemský 22. srpna 2002

Farní kavárna

I když se to nezdá, farní kavárna má za sebou již pět sezon. Není proto špatné připomenout něco málo z její historie.

Na začátku byla parta těch, kteří v neděli po mši chodili na kávu do okolních podniků. Jejich zkušenosti s kvalitou služeb a jejich cenou vedly k tomu, že požádali pana faráře o možnost zřízení kavárny v prostorách naší fary. Pan farář souhlasil a začal se shánět inventář, informace, co by mělo být v sortimentu, propočty, co za

kolik prodávat, a hlavně kde vzít počáteční kapitál. To se díky štědrým sponzorům podařilo všechno zařídit. 5. října 1997 se poprvé otevřela kavárna. Co ovšem bylo nejdůležitější pro fungování kavárny, a to platí i do dneška, je to, že se našli dobrovolníci, kteří se každou neděli starají o to, aby všichni byli spokojeni. Jejich činnost je opravdu náročná. Začíná v neděli hned po skončení latinské mše. Musí rychle nacheystat stoly, připravit první várku kávy, protože již v devět hodin přichází první návštěvníci. Úkolem služby je rozdělit si úkoly tak, aby fungovala obsluha, ale i příprava v kuchyni a umývání špinavého nádobí. A po odchodu posledních návštěvníků jejich úkol ještě stále nekončí, protože musí celou kavárnu zamést, umýt podlahu a všechno poklidit. Proto byla jejich činnost v loňském roce odměněna pozváním všech služeb ke společné večeři.

Během činnosti kavárny došlo z podnětů návštěvníků k některým změnám v sortimentu. Velmi vítaná byla koupě pressovaru. Bohužel nám byl odcizen, ale i zde se objevil štědrý sponzor a proto i nyní se v nabídce káva presso objevuje.

Nyní je vhodné zhodnotit fungování kavárny v loňském roce. Kavárna byla otevřena 36x, průměrná tržba činila 891 Kč.

Příjmy	32.069,80
Výdaje	30.084,60

Společná večeře	4.400,00
Zůstatek k 30. 6. 2001	30.400,60
Zůstatek k 30. 6. 2002	27.985,80

Na závěr už jen zbývá, abychom poděkovali vám všem, kteří se na fungování kavárny podílíte. Pokud by Vás zajímaly další informace o farní kavárně, navštivte stránky na <http://www.volny.cz/farnikavarna>.

Kavárna zahájí provoz v neděli 8. září v 9h. Společná schůzka, kde se rozdělí schůzky pro první pololetí, se bude konat 20. září po večerní mši svaté na faře. Zvání jsou i noví zájemci.

José a Ši

Slovo nemocným

„Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni.“

Tim 2,4

Když čteme Starý zákon a všímáme si dějin spásy lidstva, vidíme, že Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni. Prvním hříchem se lidé proti Bohu provinili a ztratili ráj, který dostali. Bůh však se nad lidmi smiloval a dal jako oběť za hříchy lidí svého syna. Je to nejdokonalejší možná oběť. Ježíš přijal toto poslání dobrovolně, z lásky k Bohu i k lidem. Na základě této Kristovy oběti byl lidem odpuštěn dědičný hřích a dány jim takové milosti, aby mohli dosáhnout věčné spásy.

Bůh dal lidem po prvním hříchu zákony, které upravují jejich vzájemné

vztahy, a které umožňují žít tak, aby dosáhli spásy. Tyto zákony nemají za cíl omezení svobody lidí, ale vedou je takovou cestou, aby splnili svoje poslání. Můžeme přirovnat tyto zákony k ukazatelům cesty ve vysokých horách a k různým zábradlím. I ony ukazují správnou cestu a zabraňují pádům do propastí. Kdo se jimi řídí, jde bezpečně k cíli, ale ten, který je nechce respektovat, se vystavuje velkému nebezpečí, že zahyne. Komu se to stane, musí si být vědom své odpovědnosti za svá rozhodnutí a i za následky svého jednání.

Boží zákony nám nejsou vnucovány, ale máme je zachovávat svobodně a důsledně. Když je budou lidé zachovávat, zůstanou rozdíly v názorech jednotlivých lidí, ale ty nebudou příčinou nenávisti a konfliktů mezi nimi, protože lidé budou mít úctu a lásku k bližnímu, k jejich cti, majetku i životu.

Bůh nám nedal zákony proto, aby byl náš život těžký, ale aby to byl život důstojný člověka, který je Božím obrazem. I kdyby nám tyto Boží zákony nebyly dány, lidé by je svým rozumem objevili a vedlo by je to k jejich zachování a k vytváření společnosti, která by byla stále dokonalejší.

Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni, a dává jim k tomu všechno, co je třeba, aby spásy dosáhli. On dal však lidem rozum a svobodnou vůli a nebere nám je, ani když jednáme proti jeho vůli. On se k nám obrací s láskou, kterou projevil i tím, že za nás obětoval svého jednorozeného Syna. Ve srovnání s jeho láskou je všechno, co

dáváme my lidé, nepatrné. On se k nám obrací s velkou láskou, ale my ji nevnímáme nebo nechceme vnímat, a proto na nás někdy přichází utrpení. Někdy se týká nás a někdy lidí v naší blízkosti. Často nás neovlivní ani velké utrpení druhých lidí, ale to, co se týká nás, působí hluboce, i když je to objektivně malé a snadno snesitelné. I v takových chvílích jsme svobodní a záleží jen na nás, jak budeme jednat. Když má mít změna našeho smýšlení na nás trvalý a hluboký vliv, musí vycházet z našeho nitra, musí být důsledkem dobrovolného a svobodného rozhodnutí.

Stále opakovaně nás Bůh vybízí, abychom se zbavili všeho, co nás odvrací od něho a narušuje náš vztah k našim bližním. Nemáme odkládat uskutečnění této změny na nejistou dobu v budoucnosti, ale máme ji uskutečnit dnes a za podmínek, ve kterých žijeme. I když je to nesnadné, můžeme počítat s Boží pomocí a s ní jsme schopni žít podle Boží vůle a plnit správně to, co nám bylo svěřeno.

Otec Josef Šik

Z Farní charity

SBĚR POUŽITÝCH ZNÁMEK A TELEFONNÍCH KARET

V minulém čísle „Tomáška“ (č.: 10/2002) jsme uveřejnili některé nové informace o sběru použitých známek pro misie a

slíbili, že v jejich získávání budeme během prázdnin pokračovat. Dnes otiskujeme, co jsme se dozvěděli.

Potvrdila se nám zásada, kterou jsme uvedli již v červnovém „Tomáškoví“: Jednotliví zahraniční odběratelé mají větší svou vlastní požadavky na kvalitu a způsob zpracování známek a určují také sortiment, který je pro ně zajímavý. S některými odběrateli jsme se kontaktovali s těmito výsledky:

1

Naše farní charita zatím spolupracovala s panem Antonínem Crhou, Žlíbek 13, 625 00 Brno. Uveřejňujeme část jeho dopisu zájemci o sběratelství:

„Vážená paní,

úvodem Vás srdečně zdravím a děkuji Vám za Vaši pomoc při sběru známek.

K dalšímu dotazu Vám sděluji, že já jsem shromažďovatelem a garantem této akce u nás v České republice za naše hnutí (Schönstattské hnutí). Jedná se o jinou sběratelskou aktivitu, než byla uveřejněná v Katolickém týdeníku. Nutno podotknout, že informace v tomto článku nebyly zcela objektivní, protože není možné za 200 obyčejných známek koupit krabici sušeného mléka nebo za 100.000 ks známek

postavit školku, jak tam bylo uvedeno. Osobně jsem se na to v Otrokovicích ptal a řekli mi, že ty informace nemají nijak ověřené.

Já známky příležitostně expeduji do Německa (v tomto roce již min. 15 krabic), konkrétně do centra Schönstattského hnutí, kde se dále třídí a dělí podle několika kritérií. Sem se sbíhají cesty shromažďovatelů známek z celého světa. Rovněž již existuje síť obchodníků, kteří mají o tyto známky zájem, a u nich jsou zpeněženy.

Za utržené peníze jsou dále pořizovány potřebné věci pro misijní oblasti, v tomto případě zejména pro Indii.

Nemalá část výtěžku je věnována na podporu indických bohoslovců na studiích, kteří by bez této pomoci nemohli vůbec studovat nebo jen velmi obtížně.

Za tyto peníze mimo jiné studovalo okolo deseti bohoslovců na univerzitách v Německu. Tito studenti (spolu s evropskými spolubratry studenty) se zase dále podílí na třídění známek pro potřebné ve své vlasti. Je to takový uzavřený kruh. Ti, co už jim bylo pomoheno, pomáhají těm, co ještě pomoc potřebují.

Známky se nemají odlepovat. Odlepené se transportem ničí.

Čisté pohlednice nesbíráme. Zájem je pouze o staré pohlednice a obálky (čisté i se známkou nebo jen razítkem) tak do roku 1950. Zde je lepší známky nevystřihovat.

To je asi tak vše, co Vám k tomu mohu sdělit.

Pokud budete mít další známky nebo telefonní karty, jsou vítány.

S přáním Pokoje a Radosti Boží

Crha Antonín s rodinou.

2

Velkou aktivitu v oblasti humanitární pomoci vykazuje také Charita sv. Anežky na adrese: Na Uličce 1617, 765 02 Otrokovice. V propagačním letáku o své činnosti vybízí kromě sběru známek, pohlednic a telefonních karet také ke shromažďování a posílání do Otrokovic starých papírových peněz, mincí, šperků a starých hodin. Z tohoto zdroje pocházejí také články, které občas uveřejňuje Katolický týdeník a kterých se týká poznámka pana Crhy v jeho dopise.

3

Dalším spolupracovníkem na těchto sběratelských aktivitách je P. Pavel Hověz z Králova Pole, který t. č. působí v Německu. Z jeho dopisu, který jsme dostali prostřednictvím OCH Brno, uvádíme:

„Rádi bychom Vás informovali o prosbě otce Hověze, který momentálně působí jako duchovní pro českou menšinu v Německu ve Frankfurtu. Pořádá sbírku použitých telefonních karet pro misie v Africe.“

Rádi této prosbě vyhovujeme a vedle krabice na známky v kapli u sakristie umístíme další krabici, tentokrát na telefonní karty. Jinak je možno odevzdat karty přímo na OCH Brno, Joštova 4.

Závěr:

Jak je vidět ze získaných informací, situace kolem sběru použitých známek je dosti složitá a odpovědi na naše otázky zdaleka nejsou vyčerpávající. Doporučujeme dárcům, aby i nadále používali naši krabici v sakristii nebo při větším množství známek je doručili přímo panu Crhovi. Poznámka: V tomto textu neuvádíme žádná telefonní čísla vzhledem k chystanému celostátnímu přečíslování od 22. září 2002. Pokud to bude v našich silách, doplníme čísla do adres v některém dalším „Tomáškoví“.

Kad'ourkovi

Opravdu živé společenství

Neděle v kapli plné pobíhajících radostných dětí. Tu některé zabouchá do skříně, jiné soustředěně jezdí autíčkem po harmoniu, jedno se veselí, druhé pláče. Prostě je to opravdu živé společenství a já

cítím, jak Ježíš stojí někde tady blízko nás a říká: „Nechte maličké přijít ke mně,“ a jeho náruč je otevřená. I já cítím jeho lásku a je mi tu moc dobře.

Jarmila C.

Pár slov nezvedeného opeřence

aneb monolog M. S. Veselá

Jak se „člověk“ stane členem redakční rady? Když se kdysi několik nadšenců rozhodlo vydávat farní časopis, požádal mě otec Jiří Kaňa, zda bych tam vždy nenapsala něco pro děti. Oponovala jsem, že to je přece jeho parketa, ale on zamumlal něco v tom smyslu, že na faře bude dlažba a na tak pádný argument jsem nenašla odpověď. Od psaní pohádek jsem se dostala do redakce ani nevím jak. Ale člověk většinou sám vycítí, kdy je třeba trochu změny. Mladých, kteří by se chtěli věnovat redakční práci není mnoho, ale jak my žurnalisté říkáme: nemusí pršet, jen když kape. V tomto školním roce přibude do redakce ing. F. Svoboda („Tomášek“ bude tedy vpravdě svobodomyšlným časopisem), zvaný GERT, jehož cestopisy patří dle statistik k nejoblíbenějším a nejčtenějším článkům.

Ale neradujte se příliš – sojka není stěhovavý pták, určitě se tu občas objeví nějaká „vysoce výchovná“ pohádka a Bystré Hlavy se také mají proč trást (byť by to

maskovaly moudrým potřásáním). Věřím však, že mě často vystřídá Jarmila Cyrusová, které bych tímto chtěla moc poděkovat za krásné pohádky, které nám posílá.

Zakončila bych velkou prosbou. Farní věstník by měl být především zdrojem informací, co se v naší farnosti děje. Budeme velice vděčni za každou zprávu o plánované akci či reportáž z akce již proběhlé.

S pozdravem INFORMACÍM ZDAR a Gertově humoru a noblese též

Marie Sojka Veselá

Kolotoč

Zažili jsme týden v Českých Benátkách. Bylo to betálný. Pořád nám přšelo do stanů a ráno jsme si čistili zoubky v potůčkách, které se vytvořily v našich stanech. Nemohli jsme spát kvůli strašné kose a rozcvička musela být v plavkách, protože místo louky bylo jezero. Jen jednou jedinkrát sluneční paprsky polechtaly naše ouška. Dvoudenní výlet na Landštejn s plánovaným přespáním v řopících se proměnil ve stmelovací akci.

Byly tam i nějaké zábavné i nudné hry. Poseidon, spojený s hledáním „Růžového hovada“ uprostřed metanového jezírka, rozvibroval těla většiny zúčastněných na taktak únosnou mez. Neonemocněl nikdo. Jen Soused si spálil nohu a některá srdce se rozhořela.

Po initeepee nastalo prudké zchlazení a vypocené vitaminy byly doplněny ze Setonova hrnce. Ale na lásku nejsou potřeba vitaminy. Tak jako woo-doo panenky na k o l o t o č i uprostřed tábora se točily naše myšlenky (a žaludky) po houbičkách, které jsme našli uprostřed lesa. Ten, kdo se nechtěl modlit, použil modlitební praporky, které to zvládly za něho.

A Hamša dával pusu na dobrou noc (a někdy i na ráno).

M+V

Pěvecké soustředění 2002

18. – 25. srpna

Již samotný start do tohoto týdne poukazoval na to, že tato akce bude náležitě mezi onen vzácný druh akcí – a to akcí s velkým A. Ještě málokdy se stalo, že by mě můj instinkt zklamal, a nebylo tomu ani teď, neboť asi po dvou hodinách jízdy v autě, jež mělo zcela jistě střevní problémy, které dávalo velmi hlasitě najevo, jsme zjistili, že klíče od naší budoucí střechy nad hlavou v Beskydech neputují s námi, nýbrž více se jim zalíbilo v Brně, kde také zůstaly. Nicméně i tyto drobné komplikace byly – za odčerpání značného množství kreditu – vyřešeny, a protože to nebyl kredit můj, považovala jsem tuto událost za příjemné zpestření cesty.

Rozlehlá chalupa uprostřed krásné přírody musela nadchnout každého. Dvě

„pingpongárny“ a hřiště způsobily, že byly odpuštěny malé nedostatky, jako kadi-budka bez dveří, či to, že se člověk občas ocitl s ústy plnými zubní pasty bez vody apod. Moje sympatie si ihned získala jabloň stojící před vchodem a nesoucí velice dobrá jablka, kterážto příjemně zpestřila jídelníček.

Jinak celý týden probíhal v duchu ping-pongu (takřka 24 hodin denně), volejbalu, fotbalu, grilování, hledání blízkých kostelů, jež stejně nalezeny nebyly

– zato byla cestou nalezena roztomilá koťátka, velmi přítulná a neodbytná, která jsme nakonec umístili do pěkné zahrady obklopující mile vyhlížející chaloupku (máme sice koťátka velmi rádi a Keprníkův gril je vždy připraven, ale zmíněná koťata byla přece jen příliš malá), koupání se v „blízké“ a „velmi čisté“ přehradě, opékání buřtíků apod. Program zpestřila návštěva rožnovského skanzenu, výlet na Tanečnici, či prohlídka českobratrského kostela a velmi zajímavá diskuse s místním farářem. Při této příležitosti podalo obdivuhodný výkon jedno z našich autíček. My, co jsme šli po hřebenu po modré značce pěšky, jsme bez problémů prošli – byť husím pochodem. Záhadným způsobem se marodi, kteří jeli autem, dostali až do míst, odkud bylo možno auto vytáhnout pouze několika vlečnými lany pevně připevněnými za „gulu“, do kterých se zapřáhli hoši a za výkřiků ... „táhněte víc vlevo, ne! táhněte vpravo, nahoru! teď povolte, ...“, zatímco my, silná děvčata, jsme škodovečku postrkovala zdola. Naše sborová auta jsou však křesťanský vychována (nejmodernější typ je asi favorit pana dirigenta), a tak se moudré staré autíčko zdrželo komentáře: „... táhněte ...“

No a samozřejmě se také zpívalo, neboť mám takové tušení, že už sám název – pěvecké soustředění – je faktem, že hlavní náplní bude přeci jen trénování našich hlasivek.

Jestli tomu tak opravdu bylo a jaký byl repertoár, o tom se možná časem přesvědčíte na vlastní uši, ale do té doby ...

Witty

Expedice 2001 (7)

Sýrie

Ráno se ještě pokocháme výhledem na místní centrální bulvár a malé náměstí s autobusovým nádražím, a pak s lehkým srdcem měníme hotel. Ještě předtím ale vyrazíme směnit peníze do banky, kde však k naší smůle mají nějaký zázračný strojek na odhalování falešných dolarových bankovek a odmítají Koalovu bankovku. Koala se pokouší věc zamaskovat tvrzením, že bankovka je zřejmě příliš nová, a navrhuje zkusit jinou banku, kde strojek nemají. Tento konstruktivní návrh

je podpořen, nicméně odložen na odpovědně.

Pak obhlížíme několik hotelů, který se nám zamlouvá nejvíc. V jednom stoupáme do prvního patra a prohlížíme si pokoj. Místní domy mají schodiště se značně nepravidelnými stupni, ale nám je to jedno, protože jsme několik dní chodili po suti, a tedy jsme zvyklí. Výhodou dalšího hotelu (Cicek Palace) byla především nižší cena, spojená s vyšším komfortem. Největším lákadlem rohového pokoje se přesto nestala televize, ale hned dvě okna, zabírající velkou část dvou zdí. Necháváme tu batohy a vyrážíme se věnovat turismu, který zde žije ze staré arménské chrámové architektury, raftu a horských vrcholů.

První zastávkou je Dörtkillise čili Čtyřkostelí. Bohužel, na východě Turecka není žádné lákadlo tak velké, aby k němu jezdily dolmuše, a tak si musíme najmout taxíka. Dörtkillise leží asi 6 kilometrů od asfaltové cesty v jednom z bočních údolí hor. Řidič nám zastavuje u zeleného křoví a ukazuje směrem do stráně. Jdeme něčím, co připomíná zpustlou zahradu, a přicházíme k dobře zachovalé stavbě kostela. Chrám je stavěn jako bazilika, tedy je podélného typu, a byl vystavěn v 8. století, kdy tu byl založen klášter. V chóru jsou vidět nepříliš dobře zachovalé fresky, obklopující okno ležící v ose kostela, kterým dovnitř dopadá světlo. Kamenná valená klenba je stejně jako kamenná střecha dobře zachovalá, byť na střeše se zvenku uchytil nízký porost. Chrám je zvenku téměř bez ozdob, jen okno je lemováno

ornamentem. Jinak je kostel vysloveně vybydlený, s vysokou vrstvou hlíny na podlaze a stěnami vyzdobenými tradičními znaky lidové kultury a slovesnosti, zde ovšem v turečtině. Okolní stavby, sloužící klášteru už tak dobře zachovalé nejsou a o jejich účelu jsme se mohli jenom dohadovat.

Pak se za námi přišel podívat taxikář, což jsme pochopili jako výzvu k odchodu. Vrátili jsme se do Yusufeli a přemýšleli nad časovým plánem. Výsledkem bylo, že se ještě ten den podíváme na kostel v Ishanu a další den vyrazíme do Karsu. Sešli jsme do přízemí, kde byla místní kancelář organizující rafting pro turisty toužící po mokré dřině, mylně nazývané dobrodružství. Průvodce každému z nás poručil u zdejšího donašeče čaj a dal se do řeči zároveň s námi a s Izraelci, se kterými měl za chvíli vyrazit. Na stěně kanceláře měl mapu Kačkaru, tak jsme mu ukázali, jak jsme šli na vrchol. Značně to připomínalo šneka, protože při hledání Kačkaru jsme ho obkroužili minimálně ze tří čtvrtin, přesto jsme se dočkali uznání za předvedený výkon. Když donašeč donesl čaje, zeptali jsme se na taxi do Ishanu, kde byl další z kostelů. Odkázal nás na místního zástupce buržoazie, který, jak se později ukázalo, měl pod palcem nejen rafting, ale i hotel, čajovnu a taxislužbu. Protože jsme již coby hoteloví hosté byli jeho klienty, nasadil přátelskou cenu.

O půl druhé jsme vyrazili podél proudu řeky k Ishanu. Asi po dvaceti minutách jízdy opustil asfaltku, vedoucí horským

údolím, a začal se šplhat serpentínami prašné polní cesty úbočím vzhůru. Asi ve třech čtvrtinách cesty začal chladič vařit, takže jsme si udělali krátkou pauzu. Napodruhé už jsme dojeli až k chrámu.

Chrám Matky Boží v Ishanu byl postaven v 8. století jako centrální stavba s vysokou věží nad křížením lodí, která se zachovala dodnes. V její klenbě je dosud dobře zachovalá freska. Kromě věže se další klenby zřítily, zato jsou velmi dobře zachovalé obvodové zdi. Nad jedním z bočních vchodů je celkem hezky zachovalý nápis v arménském jazyce. Pro arménské kostely je typické, že více než do délky byly budovány do výšky, a ani tento není výjimkou.

Vracíme se do Yusufeli, kde krátce setrváme v čajovně již zmíněného hoteliéra, který nás pozval na čaj a dál si nás nevíšal, neb neovládal jazyk. Jako gesto dobré vůle to bylo srozumitelné. Posledním bodem byla obchůzka bank, které by byly ochotné uznat Koalovu stodolarovku za pravou. Já jsem se vydal s Koalou jednak proto, že jsem byl zvědavý, jak dopadne, jednak proto, že všechny banky byly vybaveny silnou klimatizací, což bylo příjemné. Bankovku se podařilo směnit v jedné z tureckých, státem vlastněných bank. Večer si Klokan se Žirafou přes dobře míněné rady dali meloun.

Ráno jsme se vydali na cca 6 kilometrů vzdálenou křižovatku u benzínové pumpy, o které se v Yusufeli tradovalo, že tam zastavuje autobus do Karsu. Křižovatka se u pumpy skutečně nalézala, a tedy alespoň

v tomto bodě měla ústní tradice pravdivé jádro. Následujících asi šest hodin, které zbývaly do příjezdu autobusu, jsme vyplnili odpočinkem a nesmělými pokusy o stopování. Provoz nebyl hustý a navíc se převážně odehrával v protisměru, takže nebylo těžké podchytit všechna čtyři auta, z nichž žádné do Karsu nejelo. Kolem půl druhé, kdy měl přijet autobus, jsme zvýšili ostražitost, takže když minibus po další půlhodině dojel, našel nás připravené. Rychle jsme koupili lístky a naložili batohy, a pak jen čekali, až se osazenstvo autobusu občerství a protáhne. Malý autobus, ve kterém bylo ještě méně místa na nohy než v nových vagonech Českých drah, byl víceméně obsazen. Vyrazili jsme do města Kars, které cestovatelům slouží jako základna pro návštěvu opuštěného města Ani, ležícího na turecko-arménské hranici.

Na mapě bylo nakresleno, že vyjedeme z hor do roviny. Tak se také stalo, ovšem cestou jsme neklesali, ale stoupali, protože severovýchodní část Turecka je tvořená náhorní plošinou ve výšce 1500 – 1700 m. n. m. Z úzkých a strmých horských údolí jsme vyšplhali do oblasti borových lesů a pak ještě výše, do krajiny velmi podobné americkému Středozápadu. Do dálky se rozprostírající mírně zvlněná pláň byla pokryta dozrávajícími lány obilí a pastvinami, na kterých se pásala stáda dobytka. Od obzoru k obzoru nebylo vidět nic jiného, jen uprostřed se táhl úzký pruh asfaltu a rozděloval krajinu. K večeru jsme dorazili do Karsu.

Kars byl mezi roky 1878 a 1920 součástí ruského impéria a dodnes je to na něm poznat. Navíc do jeho vývoje zasáhla bolševická vláda, která musela mít s tímto městem opravdu velké plány, protože ještě dnes se tehdy postavené muzeum a autobusové nádraží nacházejí 10 kilometrů od města. Nás zavezl minibus do centra na staré autobusové nádraží, tvořené velkou asfaltovou plochou, na jejíž jedné straně se táhne řada komůrek jednotlivých společností. Každá z těchto společností měla svou vlastní sféru zájmů nastavenou tak šikovně, že konkurence v dopravě prakticky neexistovala. Nádraží také v jedné své části plnilo i funkci shromaždiště odpadků. Vzhled nádraží nás trochu zneklidnil. Řekli jsme si, že v horším městě bude vhodné dopřát si lepší hotel a vyrazili do ulic.

pokračování příště ...

Pro bystré hlavy

Z následujících slov sestav dva mariánské svátky, které slavíme 8. září a 15. září. Jistě to zvládneš bez kalendáře, přestože slova jsou anagramy – tj. písmenka ve slovech jsou volně přemístěna.

ZAÍNENOR YPNNA RAMEI
NANAP ARAIM SONÁBETL

POHÁDKA

Pole byla hnědá odpočinkem, obilí již bylo svezeno ve stodolách a zrní schystáno v pytlích do mlýna. Také myšky měly naplněny spižírny a myší kluci a holčičky se chystali do školy. Někteří z nich tam šli úplně poprvé. Patřila mezi ně i myška Žmurka. Věděla, jak je důležité naučit se v myší škole číst, psát, počítat, utíkat před kočkou a další dovednosti, ale přece jen se bála. Jaké to tam asi bude? Napadlo ji při pohledu na krásnou novou aktovku. Už brzy s ní půjde na zádech do toho neznámého dění.

Maminka si všimla Žmurčiných obav, vzala si ji na klín a napřed jí vyprávěla, jaké to bylo, když šla ona poprvé do školy. Potom řekla: „A teď si spolu zazpíváme tvoji oblíbenou písničku; jistě si na ni zítra vzpomeneš na cestě do školy.“ A daly se do zpěvu.

Jarmila Cyrusová

Světluškovský tábor

Náš tábor byl v Jeníkově v Čechách. Druhý den po příjezdu jsme vyhrály *Cestu kolem světa*. Bohužel hned první den jsme ztroskotaly na ostrově. Na ostrově jsme každý den sbíraly potravu a dělaly nejrůznější věci, také jsme začaly stavět čluny.

Za několik dní jsme našly zprávu v láhvi a ta zněla:

„Už nedoufám v záchranu, přesto se ještě pokouším o štěstí, nezbývá mi než doufat, že se brzy dostanu do lidských rukou.“

Kachna

A tak jsme se vydaly po stopách Kachny. Až jsme ho našly, povídal nám, že tu ztroskotal s kamarádem a ten se snažil doplavat nazpátek, ale nepodařilo se mu to. Taky nám dal mapu k pokladu, a tak jsme se vydaly hledat poklad. Poklad jsme našly u jedné řeky.

Jednoho dne připlavala loď a my jsme si dostavěly čluny a doplavaly jsme za ní. Večer jsme měly hostinu a ráno jsme jely domů.

Moc se mi tam líbilo a vedoucí na nás byly hodné.

Barča Zemanová

Světlušky zvou mezi sebe

Křesťanský skautský oddíl Severky zve mezi sebe nové světlušky = děvčata od 2. do 4. třídy ZŠ, která mají chuť poznat nové kamarádky a zažít s nimi spoustu legrace, jednou týdně si zahrát nejrůznější hry, naučit se něco nového, jednou až dvakrát do měsíce vyrazit na výlet do přírody, v létě prožít společně 10 dobrodružných dnů na táboře ...

Družinové schůzky světlušek se konají každý čtvrtek od 15:00 do 16:30 v naší klubovně na Úvoze 25.

Těšíme se na všechny nové kamarádky!

Veškeré dotazy rády zodpoví:

- Marta Motáčková – Ještěrka,
tel.: 48 21 98 47 nebo 0605/253 964
- a Veronika Šmerdová – Sueño,
tel.: 41 22 71 43 nebo 0776/078 617

Pro nejmenší

Najdeš 10 rozdílů, ve kterých se liší následující dva obrázky?

